

РОБЪРТ ШЕКЛИ

АБСОЛЮТНА ЗАЩИТА

Част 0 от „Грегор и Арнолд“

Превод от английски: Маргарита Златарова, 1989

chitanka.info

— Сега той чете нашата табелка — каза Грегър, притиснал лице о шпионката на вратата.

— Дай да погледна — помоли го Арнолд.

Грегър го отблъсна.

— Кани се да почука. Не, размисли. Отива си.

Арнолд се върна до масата и нареди поредния пасианс. Преди три месеца те сключиха договор и взеха под наем кантората. През цялото това време никой не потърси услугите на ААА (най-добрата служба за пречистване на планети), а това доста потискаше основателите на фирмата — двама млади хора с велики идеи и цял куп неплатено обзавеждане.

— Той се връща — извика Грегър. — Създай делова атмосфера.

Арнолд събра картите и ги вмъкна в чекмеджето на масата. Той едва успя да оправи работното си сако и на вратата се почука.

Посетителят, дребно плешиво човече с уморено лице, критично огледа съдружниците.

— Вие ли се занимавате с пречистване на планети?

— Точно така, сър — каза Грегър, като премести купчина книжа и стисна ръката на непознатия. — Ричард Грегър, ако разрешите. А това е моят съдружник доктор Френк Арнолд.

Арнолд отнесено кимна, продължавайки да работи с прашните епруветки.

— Ако обичате, седнете, мистър...

— Фернграум.

— Мистър Фернграум. Мисля, че ще се справим с всяка работа по пречистване на планети, която бихте ни предложили — сърдечно каза Грегър. — Всичко, което заповядате, за да направим планетата годна за живот.

Фернграум се огледа.

— Искам да бъда честен с вас — проговори той накрая. — Моята планета е много загадъчна.

Грегър уверено кимна.

— Загадките са точно по нашата част.

— Аз съм свободен търговски посредник, занимавам се с препродажба на недвижими имоти — каза Фернграум. — Знаете как се прави това — купуваш планета, продаваш планета. Всички трябва да живеят. Наистина имам работа само с второразрядни светове,

купувачите сами си ги очистват, но преди няколко месеца имах щастието да купя наистина ценна планета.

Фернграум унило потри чело.

— Това е прекрасно място — без въодушевление продължи той.
— Водопади, дъги и всичко каквото трябва. И никаква фауна.

— Звучи привлекателно — каза Грегър. — А микроорганизми?

— Нито един опасен.

— Тогава за какво става въпрос?

Фернграум като че ли се смути.

— Може и да сте чували за нея. В Държавния каталог тя върви под номер РЖС-V, но всички я наричат Привидение V.

Грегър вдигна вежди. „Привидение“ — това е странно наименование на планета, но не най-удивителното.

— Нещо не си спомням за такава — каза той.

— Дадох за Привидението десет пъти повече от обичайната цена... и сега съм натясно. — Фернграум, седнал на края на стола, изглеждаше много нещастен. — Като че ли там живеят призраци — каза той.

Историята на Привидение V, разказана от Фернграум, имаше съвсем обикновено начало, но всичко следващо беше трагично. Първо, както е прието, той проверил планетата с радар, а после я дал под аренда на фермерския профсъюз от Дижон V. Оттам пратили ръководна група от осем души. Едва стигнали на мястото, и започнали да пристигат странни радиограми за демони, дракони, вампири и всякакви там враждебни фантастични същества.

Спасителният кораб, който скоро пристигнал, намерил само трупове. Фернграум бил глобен за недобросъвестно прочистване на планетата, фермерите се отказали от арендата, но успял да я пробута на слънцепоклонниците от Опал II. Те били по-внимателни от фермерите. За първо опознаване изпратили трима. Те разположили лагер, разопаковали снаряжението и обявили това място за рай. Съобщили с радиograma на останалите веднага да долетят. После се раздал вопъл и радиото замлъкнало.

Патрулният кораб пристигнал на Привидение, погребал телата и след пет минути отлетял.

— Това беше краят — съобщи Фернграум. — Сега никой не лети натам за никакви пари. И дори аз не зная какво е станало! Ето такава

работа искам да ви предложа.

Грегър и Арнолд се извиниха и влязоха в другата стая.

— Имаме работа! — възторжено завика Арнолд.

— Да — потвърди Грегър, — но каква...

— Но нали искахме по-трудна работа — отбеляза Арнолд. — Ако имаме късмет, ние ще бъдем обезпечени хора.

— Според мен ти пропусна да отбележиш, че аз ще се спусна на тази проклетата планета, а някой в това време ще си седи вкъщи.

— Такава беше уговорката. Ти ще набавяш сведенията, а аз ще ги анализирам. Помниш ли?

Грегър помнеше.

— И все пак това не ми харесва — промърмори той.

— Ти да не би да вярваш в привидения? Тогава се захвани с нещо друго. В нашата работа хората със слаби нерви губят.

Грегър вдигна рамене. Те се върнаха при Фернграум и след половин час сделката беше сключена.

Докато изпращаше клиента, Грегър попита:

— Интересно, сър, как се натъкнахте на нас?

— Всички други отказваха. Желая ви сполука!

След три дни Грегър летеше към Привидение V на борда на рахитичен транспортен кораб. Принудителното си свободно време той прекарваше в четене на рапортите за двете предишни кацания, но ползата от тях беше малка.

За всеки случай Грегър провери оръжието. Той взе от всички видове по толкова, че да може да започне малка война и да я спечели.

Капитанът спря кораба на няколко километра от планетата и категорично отказа да каца там. Грегър хвърли с парашут снаряжението, благодари на капитана и сам се спусна. Като стъпи на планетата, той погледна нагоре. Транспортният кораб се втурна в Космоса с такава скорост, сякаш го гонеха дяволи.

Грегър остана сам.

Той провери снаряжението и с насочен бластер тръгна да разглежда лагера на слънцепоклонниците в подножието на планината. Внимателно влезе в една от къщите. Дрехите бяха грижливо окачени в гардеробите, картините висяха по стените, на един прозорец имаше и

перде. В единия ъгъл на стаята имаше отворен сандък, пълен с играчки — те са се готвели да посрещат основната група, с децата. Воден пистолет, вълче и кутия с някаква игра се търкаляха на пода.

Вечерта Грегър пренесе снаряжението си в къщата и се приготви да прекара нощта там. Нагласи защитната система, включи радара, за да следи близките околности, и отвори арсенала. Вечерта бавно премина в нощ. Нежен ветрец бягаше по езерото и меко разлюляваше високата трева. Всичко изглеждаше удивително мирно. Може би, помисли си Грегър, първите заселници са били истерични и изпадайки в паника, са се избили един друг.

Той още веднъж провери защитната система, съблече се, хвърли дрехите си на стола и се мушна под завивките. Звездна светлина заливаше стаята. Бластерът лежеше под възглавницата. С този свят всичко беше наред.

Вече задрямал, Грегър изведнъж разбра, че не е сам в стаята. Защитната система не се беше включила, радарът, както преди, мирно си жужеше, но всеки нерв му подаваше сигнал за тревога. Грегър измъкна бластера и се огледа.

В ъгъла на стаята стоеше човек.

Да мисли кой е той и как е попаднал в стаята, нямаше кога. Грегър се прецели и каза решително:

— Горещете!

Фигурата не помръдна.

Пръстът на Грегър решително се залепи на спусъка и изведнъж... Тогава той позна човека и се успокои: това беше неговата собствена дреха, сгъната на стола, а сега преобразена от звездната светлина и въображението. Той се усмихна и наведе бластера. Купчината дрехи започна леко да шава. Все още усмихвайки се, Грегър почувствува мравки да полазват по гърба му. Дрехите се вдигнаха, изпънаха се и приели човешки облик, се придвижиха към него. Вцепенен Грегър ги следеше. Когато стигнаха до средата на стаята и празните ръкави се протегнаха към него, той започна да стреля по тях. Стреляше, стреляше, а горящите парчета от дрехите, сякаш изпълнени с живот, се залепваха за лицето му, коланът се опитваше да омотае краката му. И това продължи чак докато дрехите не се превърнаха в пепел.

Когато всичко свърши, Грегър запали лампите, които можа, свари си кафе и наля в чашката обилна доза коняк. Като се успокои малко, той се свърза по радиото с Арнолд.

— Страшно интересно! — възкликна Арнолд, след като го изслуша. — Вещите оживяват — ама че е хубаво!

— Така си и мислех, че това ще те развесели — отвърна Грегър. След коняка той се чувстваше по-уверен и вече не така мрачно възприемаше неотдашните събития.

— А още нещо случи ли се?

— Засега не.

— Бъди по-внимателен. Имам мнение по този въпрос, но все пак трябва да се проверят някои неща. Впрочем тук се появили побъркани букмейкъри, те приемат залагания. Против теб. Пет на един. Аз също заложих нещичко.

— За или против? — развълнуван попита Грегър.

— Разбира се, че „за“! — с негодувание отвърна Арнолд. — Аз, щя не щя, също съм заинтересованата страна.

Грегър изключи предавателя и си свари още кафе: тази нощ той нямаше намерение да си ляга. Но умората си каза думата и на разсъмване Грегър потъна в тежък сън. Събуди се около пладне, намери си някакви дрехи и пак се зае да изследва лагера. Едва вечерта той намери на стената на една от къщите надраскана думата „тгасклит“ и веднага я предаде на Арнолд. После претърси своята къща, запали навсякъде светлините, провери защитната система и презареди бластера. Наблюдаваше залеза с тъга, без да губи обаче надежда да доживее до разсъмване. После седна в креслото и се замисли.

Животински свят нямаше на планетата — нито бродещи растения, нито разумни камъни, нито супермозъци. В духове и демони той не вярваше: свръхестественото, ако само се вгледаш по-добре, веднага придобива реални черти. Тогава може би някой е пожелал да купи планетата, но не му стигали пари да плати на Фернграум и сега този някой се крие тук, плаши и дори убива заселниците, заставяйки Фернграум да намали цената. И с дрехите нещата се изясняват — да речем, статичното електричество, използвано правилно, би могло...

Нещо стоеше пред него. Защитната система отново не беше задействала.

Грегър бавно вдигна глава. Триметровата фигура напомняше човек с крокодилска глава. Твар в малиновочервен цвят с широки виолетови ивици по дължината на тялото. В лапата си държеше голям кафяв буркан.

— Здравсти — каза чудовището.

— Здравсти — отвърна Грегър и преглътна. — Как се казваш?

— Аз съм виолетово раираният Хващач — спокойно отвърна звярът. — Хващам разни неща.

— Колко интересно.

Грегър тихичко посегна за бластера, който лежеше на масата.

— Аз хващам нещо, което се нарича Ричард Грегър — поясни Хващача с добродушен глас. — И го изяждам в шоколадов сос.

Хващача вдигна кафявия буркан, за да може Грегър по-добре да прочете етикета: „Шоколад Смиг — идеална подправка за Грегър, Арнолд и Флин.“ Пръстите на Грегър напипаха дръжката на бластера.

— Значи се каниш да ме изядеш?

— И още как! — отвърна Хващача.

Огненият водопад, отразил се от гърдите на Хващача, опърли веждите на Грегър.

— Това няма да ме повреди — обясни Хващача. — Нямам намерение сега да те ям, а утре на първи март. Дойдох да те моля за услуга.

— Каква?

— Ако това не те затрудни, изяж моля ти се една ябълка. От нея месото придобива превъзходен вкус.

И като изложи молбата си, раираното чудовище изчезна. С треперещи ръце Грегър настрои предавателя и се свърза с Арнолд.

— Да, да — замислено каза Арнолд. — Значи виолетово раирания Хващач. Тогава работата е ясна, това решава всичко.

— Какво ти е ясно?

— Прави каквото ти казвам. Аз обаче трябва напълно да се убедя.

Следвайки указанията на Арнолд, Грегър намери химически реактиви, отмери от тях и ги размеси. Сложи сместа на плочата на котлона да се грее.

— Сега — каза той по радиото — ми обясни, какво става тук.

— Намерих в речника думата „тгасклит“. Тя е опалианска и значи „многозъб дух“. Слънцепоклонниците бяха от Опал. И какъв е изводът?

— Убил ги е многозъбият дух — каза Грегър с отвращение. — Сигурно се е промъкнал в техния кораб.

— Не се тревожи — рече Арнолд. — Привидения няма. Оживелите дрехи нищо ли не ти напомнят?

Грегър се замисли.

— Като малък аз никога не оставях дрехите си на стола, защото в тъмнината ми напомняха на нещо между човек и дракон. Сигурно мнозина са изпитвали подобно нещо, но това не обяснява...

— Обяснява! Сега ти си спомни за виолетово раирания Хващач, нали?

— Защо трябва да си го спомням?

— Защото ти го измисли! Бяхме на осем или девет години, ти, аз и Джими Флин. Ние измислихме най-страшното чудовище, което можахме. И то имаше само едно желание — да ни изяде с шоколадов сос. И не всеки ден, а само веднъж в месеца, на първо число, когато в училище ни раздаваха бележниците. Хващача можеше да бъде победен с магическа дума.

Грегър си спомни и се учуди как е могъл да забрави. Колко пъти е скачал през нощта от страх, че ей сега ще се появи Хващача...

— Сместа ври ли? — прекъсна мислите му Арнолд. — Какъв цвят има?

— Нещо между зелено и синьо, по-скоро синьо.

— Всичко съвпада. Можеш да я излееш. Аз ще направя още няколко опита, но мисля, че можем да се поздравим с победата.

— Обясни ми поне нещо! — помоли му се Грегър.

— Добре. На планетата няма животински видове, няма нищо враждебно. Халюцинация — ето го единствения отговор и аз търсех какво би могло да я предизвика. Сред земните наркотици има десетки газове халюциногени и всички те са в списъка на вредните вещества. Нашият случай, изглежда, съответства на номер 42 — тежък прозрачен газ без мирис и цвят. Стимулира въображението, действа над подсъзнанието, освобождава таящите се в него страхове и детски ужаси, които човек отдавна е подавил в себе си. Газът ги съживява, разбираш ли сега?

— Значи всъщност тук нищо няма? — попита Грегър.

— Нищо физическо. Но халюцинациите са доста реални за онзи, който ги вижда.

Грегър извади бутилката с коняк, вече изпразнена до половината. Нищо не пречеше да отпразнува новината.

— Да се неутрализира номер 42 никак не е трудно. Ние ще пречистим планетата и парите са наши!

Някаква мисъл обаче не даваше мира на Грегър.

— Слушай — каза той, — ако това е просто халюцинация, тогава от какво са загинали преселниците?

Арнолд мълча минута.

— Е, може би от страх са полудели и са се избили един друг — каза накрая той.

— И никой не е оцелял?

— Напълно възможно. Останалите живи са могли да умрат от раните си. Престани да се тревожиш, това не те заплашва. Ще наема кораб и ще дойда. Сам ще направя окончателните опити. До скоро виждане.

Грегър си позволи да допие бутилката. Това му се струваше справедливо. Той ще получи пари и ще си наеме човек, който вместо него ще слиза на планетите, а той ще си седи вкъщи и ще му дава инструкции по радиото.

На следващия ден Грегър се събуди късно. Кораба с Арнолд още го нямаше. Не пристигна и вечерта. Грегър седеше на прага и гледаше свежия залез. Когато се смрачи, той влезе вътре и си приготви вечеря.

Проблемът със заселниците малко го безпокоеше, но той реши да не си блъска главата над него. Разбира се, Арнолд е прав, тук има някакво логично обяснение. Грегър свърши с вечерята и се изтегна на кревата, но едва затвори очи, и чу някакво смутено прокашляне.

— Здравсти — каза виолетово раираният Хващач.

Халюцинацията се беше върнала, за да го изяде.

— Здравсти, старче — без сянка от страх каза Грегър.

— Яде ли ябълка?

— Много се извинявам, забравих.

— О! — Хващача се опита да скрие разочарованието си. — Няма значение, аз все пак донесох шоколадовия сос.

Грегър се усмихна и каза:

— Можеш да си отидеш, игра на детското ми въображение. Не можеш да ми навредиш.

— И нямам такова намерение. Просто искам да те изям — отвърна Хващача.

Той се приближи. Грегър спусна краката си на пода и все още се усмихваше, макар че сега предпочиташе халюцинацията да изглежда по-малко реална. Хващача се наведе и го ухапа по ръката. Грегър се дръпна. На ръката му се виждаха следи от зъби, избиха капчици кръв. В паметта на Грегър изплува споменът за един хипнотичен сеанс, на който той сякаш бе присъствал. Хипнотизаторът каза на едно момче, че ще допре до ръката му запалена цигара, а пък го докосна с молив, но след секунда на ръката се появи следа от изгаряне. Момчето беше повярвало, че са го изгорили. Ако подсъзнанието ти вярва, че си мъртъв, значи си мъртъв. Ако то заповядва да се появи следа от ухапване, тя се появява. Грегър не повярва на Хващача, но на подсъзнанието си той вярваше.

Втурна се към вратата. Хващача му препречи пътя, сграбчи го с лапите си и се наведе, като се опитваше да стигне врата му със зъбите си.

Магическата дума! Каква беше?

— Алфойсто! — закрещя Грегър.

— Не е тази. Моля те, не се извивай — помоли го Хващача.

— Регнастико?!

— Пак не е тази. Стига си шавал!

— Вууртрелхстило!

Хващача извика от болка и пусна Грегър. После се издигна към тавана и изчезна.

Изтощеният Грегър се тръшна в креслото. Той беше на крачка от смъртта. Навярно няма по-глупава смърт от тази да бъдеш разкъсан от собственото си подсъзнание, да бъдеш убит от своето въображение. Но се отърва благополучно. Само защото Арнолд закъсняваше...

Чу тихо кискане. То идваше от тъмнината, зад откренатата врата на гардероба. Пак се раздвижиха детските му страхове, той пак беше на девет години и това беше неговият призрак, ужасното същество, което се крие в коридорите и под креватите, за да го нападне в тъмнината.

— Загаси светлината — каза Призрака.

— Да имаш да вземаш — отсече Грегър и измъкна бластера. Той разбираше, че е в безопасност, докато е на светло.

— Добре ще бъде да изгасиш лампите.

— Няма!

— Много добре. Иган, Миган, Диган!

Три малки същества се втурнаха в стаята. Скочиха до най-близката лампа и започнаха лакомо да я ядат. Всеки път, когато стигаха до лампите, Грегър откриваше огън, но той не ги засягаше. Само стъклата от счупените лампи се сипеха и звънтяха.

Тогава Грегър осъзна какво е направил. Съществата не можеха да поглъщат светлината. Въображението не може да направи нищо с мъртвата материя. А той простреля всички лампи! Подсъзнанието му пак го беше излъгало.

Призракът излезе от гардероба. Скачайки от сянка в сянка, той се приближаваше към Грегър. Думата, магическата дума... Грегър с ужас си спомни, че срещу Призрака няма магическа дума. Той залитна и се спъна в кутията. Ръката му докосна нещо студено. Това беше водният пистолет. Грегър го разтърси. Призрака боязливо погледна оръжието и отстъпи. Грегър се затича до крана, напълни пистолета и насочи смъртоносната струя към Призрака.

Оня изкрещя и изчезна.

Грегър се усмихна скромно и мушна пистолета в пояса си. И този път избра точното средство, единственото оръжие...

Арнолд пристигна на разсъмване. Без да губи време, той пристъпи към опитите. Към обед той твърдо установи, че в атмосферата действително има газ номер 42. За тази планета всичко беше ясно.

Едва навлезли в Космоса, Грегър започна да разказва.

— Не ще и дума — не ти беше леко — тактично отбеляза Арнолд.

Когато бяха на значително разстояние от Привидение V, Грегър си позволи усмивка с оттенък на скромен героизъм.

— Можеше да бъде и по-лошо — каза той.

— Какво имаш предвид?

— Представи си на моето място Джими Флин. Той беше майстор да си измисля чудовища! Помниш ли Ръмжилото?

— Това, което помня, са нощните ми кошмари. Щом някой споменеше за Ръмжилото, и те пристигаха.

Арнолд, за да не си губи времето напразно, започна да нахвърля бъдещата си статия „Инстинктът за смъртта на Привидение V: стимулация на подсъзнанието, халюцинация, създаване на физически феномени“. Грегър през това време си легна с намерението най-после да си почине истински. Тъкмо бе задрямал, когато в каютата се втурна Арнолд с побеляло от ужас лице.

— В командната кабина има някой — прошепна Арнолд. — Не затворих въздушните шлюзове, когато кацнах на Привидение. Ние все още дишаме неговия въздух.

В отвора на вратата се появи грамадно същество със сива кожа на червени точки. То имаше страшно количество ръце, крака, пипала, лапи, зъби и в добавка две крилца на гърба. Съществото бавно се приближаваше, като ръмжеше и стенеше.

Те веднага познаха Ръмжилото. Грегър се втурна и хлопна вратата пред него.

— Тук сме в безопасност — въздъхна той. — Вратата се затваря херметически. Само че как ще управляваме кораба?

— Ще се доверим на робота-пилот — каза Арнолд. — Или пък ще измислим как да изпъдим Ръмжилото.

Тогава те забелязаха, че зад плътно прилепналата врата се промъква дим.

— Какво е това? — закрещя почти истерично Арнолд.

— Това е Ръмжилото. Нищо не му струва да се промъква където си иска.

— Не си спомням добре той дали ядеше хора? — попита Арнолд.

— Май че не, само ги осакатяваше.

Димът, проникнал през вратата, започна да придобива формата на Ръмжилото. Арнолд и Грегър отстъпиха в другия отсек. След няколко секунди иззад вратата се появи същият този сив дим.

— Това е смешно! — възкликна Арнолд, хапейки устни. — Преследва ни въображението... Водният пистолет у тебе ли е? Дай ми го!

Ръмжилото, надавайки радостни стонове, се втурна към тях. Арнолд го отби със струя вода. Ръмжилото не се трогна.

— Спомних си — каза Грегър. — Не може да се спре с вода.

Те пак отстъпиха и хлопнаха зад себе си вратата. Зад този отсек имаше само преддверие, а зад него — нищо друго освен космически вакуум.

Ръмжилото пак се залови да се промъква през вратата.

— Как, как да го унищожим? — тревожеше се Арнолд. — Не може да няма начин. С магическа дума или с дървен меч?

Грегър поклати глава.

— Ръмжилото не се поддава нито на дървен меч, нито на воден пистолет, нито дори на книжна бомбичка. То е абсолютно неуязвимо.

— Проклет да е Флин и неговото въображение! Защо го спомена?

Ръмжилото се нахвърли върху тях. Грегър и Арнолд влязоха в преддверието и захлопнаха зад себе си и последната врата.

— Мисли, Грегър — молеше се Арнолд. — Нито едно дете не измисля чудовища, от които да не може да се защити. Мисли!

— Невъзможно е да се убие Ръмжилото — повтори Грегър. Той трескаво прехвърляше в паметта си своите нощни ужаси. Какво е правил тогава, като малък, за да унищожии враждебната сила...

И когато беше почти късно, той си спомни.

Управляван от автопилота, корабът се носеше към Земята. Ръмжилото безчинстваше на борда. То бродеше из пустите коридори и каюти, промъкваше се през стоманените прегради, стенеше и се оплакваше, че не може да стигне до своите жертви.

Корабът стигна Слънчевата система и влезе в орбита около Луната. Внимателно, готов всеки миг да изтича обратно, Грегър погледна навън. Нито зловецъ тътрузене, нито оплаквания и стонове, нито сив дим, промъкващ се през вратата.

— Всичко е наред — съобщи той на Арнолд. — Ръмжилото си е отишло.

Те се измъкнаха от кревата.

— Нали ти казвах, че няма никаква полза от водния пистолет — каза Грегър.

Арнолд се усмихна и мушна пистолета в джоба си.

— Аз свикнах с него. Ако някога се оженя и ми се роди син, първият ми подарък ще бъде този пистолет.

— Не, аз имам по-хубав подарък — каза Грегър и нежно поглади с ръка одеялото. — Абсолютна защита от нощни кошмари — да се завиеш презглава с одеялото.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 51,52/1989 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.